

Z téhož důvodu nemohou také st-lé důvodně namítati, že dotyčný objekt již nyní cílům poz. reformy dokonale slouží, a není třeba, aby za tímž účelem byl přidělován státu nebo jiné instituci, neboť jak svrchu dovedeno, jedině tehdy, kdyby onoho objektu pro účely poz. reformy, v daném případě pro účely sociální péče na Ú-cku vůbec potřeby nebylo, měli by st-lé nárok na jeho propuštění ze záboru udělením souhlasu dle § 7 zák. záb. To však st-lé netvrdí.

### Č. 5135.

**Dávka z přepychových bytů: \* Bezplatný služební byt ve státní budově státnímu úředníku přikázaný není osvobozen od dávky z přepychových bytů dle pravidel vydaných vl. nařízením č. 143/22.**

(Nález ze dne 18. listopadu 1925 č. 21.323.)

Prejudikatura: Boh. 4539 adm.

Věc: Karel V. v P. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran obecní dávky z přepychových bytů.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-li, který jest vrchním ředitelem trestnice a obývá tam služební byt sestávající ze 4 místností, byla platebním rozkazem z 30. prosince 1924 předepsána z jedné přespočetné místnosti obecní dávka z přepychových bytů na poslední čtvrtletí roku 1923 částkou 50 K a na rok 1924 částkou 200 K. Odvolání st-lovo, vytýkající, že jde o bezplatný služební byt státního úředníka, nalézající se ve státní budově, který dotyčný úředník ze služebních důvodů musí obývat, a že takový byt dávce z přepychových bytů nepodléhá, bylo postupem instančním nař. rozhodnutím zamítnuto.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí shledal nss bezdůvodnou.

Mezi stranami není sporno, že byt, z něhož dávka byla předepsána, přesahuje o 1 místnost počet obytných místností, z nichž se dávky z přepychových bytů podle § 2 pravidel o vybírání dávky z přepychových bytů v Praze, schválených zsv-em výnosem z 20. března 1923, neplatí, a že byt ten jest obýván st-lem jako byt služební. Stížnost zastává názor, že byt služební, který jest státnímu úředníku přikázán jako byt služební a ve kterém bydliti musí a který nesmí ani z části pronajmouti, nepodléhá dávce z přepychových bytů, poněvadž v takovémto případě nelze u dotyčného uživatele mluvit o přepychu, ježto nejde o dobrovolné užívání.

Tomuto názoru nemohl soud přisvědčiti: Pravidla o vybírání dávky z přepychových bytů stanoví v § 1, že dávka z přepychových bytů se vybírá ze všech obytných místností, které jsou při kterémkoliv bytě v obci nad nejvyšší v § 2 stanovenou míru. Dávku jest dle §u 4 povinen platiti držitel bytu. Osvobození od dávky poskytuje se v § 5 jen osobám, jimž podle státních smluv neb zásad mezinárodního práva nelze ukládati obecních dávek. Z těchto ustanovení plyne, že pro povinnost k dávce jest výlučně rozhodným moment, zda byt se jeví přepychovým dle objektivního znaku, totiž dle počtu obytných místností k němu patřících



se zřetelem na počet členů domácnosti držitele bytu, že však není rozhodno, zda užívání bytu, u něhož jsou věcné předpoklady pro předpis dávky dány, jeví se být přepychem po stránce subjektivní s hlediska jiných osobních poměrů a potřeb uživatele bytu nebo přepychem z vlastní vůle držitele bytu vyplynulým.

Uvedená ustanovení mluví o k t e r é m k o l i v bytu v obci, nerozeznávají, zda bytu se užívá na základě nájemní smlouvy či z jiného titulu a nutno proto vztahovati ustanovení zmíněných pravidel i na byty, jichž užívání jest poskytováno nebo přikázáno z titulu poměru služebního, ať za úplatu či bezplatně. Názor tento vyslovil nss již ve svém nálezu Boh. 4539 adm. Nejsou tedy z dávkové povinnosti vyloučeny byty, jež jsou přiděleny státním zaměstnancům ve státní budově jako byty služební a není rozhodným ani moment, zda státní zaměstnanec takového bytu užívá dobrovolně či zda musí byt obývatel ze služebních ohledů. Nepadá ani na váhu, zdali zaměstnanec, jemuž byt jest zaměstnavatelem přikázán, může na základě svého služ. poměru částí tohoto bytu disponovati, rozhoduje jedině, zdali obytné místnosti nad stanovenou míru jsou částí bytu dotčené osoby ve smyslu §u 1 pravidel. Že by přebytková místnost, z níž dávka byla vyměřena, nepatřila k bytu st-lovu, nebylo v řízení správním tvrzeno, ani ve stížnosti k tomuto soudu namítáno.

Nemohl tedy soud shledati, že by byt st-lův nebyl podroben obecní dávce z přepychových bytů, vybírané podle uvedených pravidel, takže bylo odvolání st-lovo, domáhající se osvobození od dávky, nař. rozhodnutím právem zamítnuto.

### Č. 5136.

**Matriky (Slovensko): \* Min. pro Slov. není příslušné stanoviti správné znění rodného jména v matrice.**

(Nález ze dne 19. listopadu 1925 č. 20.126.)

V ě c: Julius P.-M. a Jan J. P.-M. v D. proti ministerstvu s plnou mocí pro správu Slovenska o úpravu jména.

V ý r o k: Stížnost Jana J. P.-M. se odmítá jako nepřipustná. Ke stížnosti Julia J. P. se nař. rozhodnutí zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutí zní takto:

»K žádosti ev. a. v. farního úřadu v Horním J. o určení správného jména rodného Julia J.-M., postoupené zdejšímu adm. oddělení referátem min. škol. v Bratislavě, ustanovujeme po přezkoumání listin, že správné rodné jméno uvedeného je: P.-M., při čemž jméno M. je příjmení. Je tedy zápis shora uvedeného v matrice ev. a. v. církve v H. správný. Jméno J. sluší odvozovati od toho, že rodina jeho pocházející z H., přijala též název své rodné obce s osobním přídavkem do rodného jména. Potvrzení podžupana býv. župy turčanské ze 13. června 1906 netvoří žádného právního základu k tomuto jménu. O tom nechť je též matrikář církevní i státní, dále J. P.-M. vyrozuměn.

O stížnosti uvažil nss toto:

Řízení zahájeno bylo oznámením ev. farního úřadu v Horním J., že v zápisnici o sňatku Františka J. Ž. s Otílií J. D. jest jako svědek uveden